

DUMINICA 29 DUPĂ RUSALII

a celor 10 leproși

APOSTOL. COLOSENI 1, 12-18

Fraților, mulțumim cu bucurie Tatălui celui ce ne-a învrednicit pe noi să luăm parte la moștenirea sfinților, întru lumină. El ne-a scos de sub puterea întunericii și ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirii Sale, întru Care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor. Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.

Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El. El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate. Și El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, Întâiul-Născut din morți, ca să fie El Cel dintâi întru toate.

EVANGHELIE. LUCA 17, 12-19

În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși, care au stat departe și care au ridicat glasul, zicând: Iisuse, Învățătorule, miluiește-ne! Și, văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors, cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu

fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Iar acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Oare nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: Ridică-te și du-te! Credița ta te-a mântuit!

TÂLCUIRI

De ce Dumnezeu cere mulțumire de la oameni, și de ce oamenii îi aduc mulțumire lui Dumnezeu? Din iubire. Mulțumirile oamenilor nu-L fac pe Dumnezeu nici mai slăvit, nici mai puternic, nici mai bogat ori mai viu, ci oamenii sporesc în toate acestea. Recunoștința oamenilor nu-I adaugă lui Dumnezeu nici pace, nici bucurie, ci lor înșiși le adaugă cu îmbelșugare. A mulțumi lui Dumnezeu nu-I schimbă Lui nici starea, nici ființa, ci omului i-o schimbă din temelie.

Dumnezeu nu are nevoie de recunoștința noastră, nici de rugăciunile noastre. Dar Domnul, care spune: știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El (Matei 6, 8) îndeamnă totodată pe oameni să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea (Luca 18, 1). Dumnezeu nu are trebuință de rugăciunile noastre, ci totuși ni le cere. Nu are trebuință de mulțumirea noastră, dar ne-o cere – iar mul-

țumirea nu e altceva decât tot rugăciune, rugăciune de mulțumire.

În vremea aceea, Iisus intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! Erau zece leproși. Cumplit lucru este să vezi și numai unul, dar zece! Un trup acoperit din cap până-n picioare cu pete albe și plăgi care ard ca focul. Un trup care putrezește de viu, un trup în care e mai mult mângă decât sânge. Un trup care duhnește și pe dinăuntru și pe dinafară. Așa este un lepros. Iar când lepra ajunge la nas, la gură, la ochi, închipuți-vă ce aer respiră, ce mâncare mănâncă, ce lume vede unul ca acesta?

Legea lui Moise oprea cu strășnicie pe leproși să aibă legături cu ceilalți oameni. La fel este și astăzi în locurile unde sunt leproși. Ca să împiedice pe oricine

Vindecarea celor 10 leproși

s-ar fi putut apropia de el, leprosul trebuia să strige de departe: „Necurat! Necurat!” Așa se arată, cuvânt cu cuvânt, în Lege: Leprosul cel ce are această boală, să fie cu hainele sfâșiate, cu capul descoperit, învelit până la buze, și să strige mereu, necurat! Necurat! (Levitic 13, 45). Hainele sfâșiate – ca să se vadă lepra; capul descoperit – tot ca să se vadă că e leproș, pentru ca leproșilor le cădea părul; cu gura acoperită – de asemenea în semn de recunoaștere; și mai presus de toate, strigătul: necurat! Necurat! Leproșii erau alungați din cetăți și sate și duceau o viață mai prejosă de a fiarelor; pretutindeni erau goniți, disprețuiți, uitați. Necurat este, scrie în Lege, și să trăiască singuratic și afară din tabăra să fie locuința lui (Levitic 13, 46). Erau ca și morți pentru oameni, deși starea lor era mai rea decât moartea.

Iisus Domnul, Izvorul înfloririi, al frumuseții și al puterii, trecea într-o zi pe lângă aceste zece rămășițe de viață zdrențuite și rău mirositoare. Când au descoperit că este El, leproșii de departe au ridicat glasul și au zis: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! Dar și-or fi dat seama nefericirii aceștia de puterea lui Iisus? Trebuie să le fi ajuns și lor la urechi faima acestui lucru cu totul nou pe lume, care le-a trezit luarea-ămin-te.

Căci nimic altceva nu-i mișcă pe ei, nici schimbarea stăpânirilor, nici războaiele între neamuri, nici înălțarea și căderea orașelor, nici serbările, nici pojarurile, nici cutremurele, învesmântați în putreziciune, n-aveau în minte decât a lor nefericire, și poate doar

pe Cel ce putea să-i dezbrace de haina stricăciunii și să-i îmbrace în sănătate. Auzind faima de mare tămăduitor a lui Iisus, desigur vor fi aflat și despre vindecările de lepră săvârșite de El (Luca 5,12-13).

Trebuie să fi tânjit de multă vreme după fericita întâlnire cu Hristos. Îl așteptau undeva, la marginile câmpiei galileene, acolo unde drumul începe să urce spre colinele Samariei. Iisus trecea în drum spre Ierusalim. Iată, bătea ceasul fericit al întâlnirii, și nu din întâmplare, ci din iconomia lui Dumnezeu. Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! au strigat ei într-un glas, văzându-L că se apropie împreună cu ucenicii. De ce I-au zis: învățătorule? Pentru că acest cuvânt plin de înțelesuri înseamnă nu numai cineva care dă învățătură, ci un îndrumător, unul care călăuzește prin cuvânt și prin faptă pe calea mântuirii. De ce atunci nu-L numesc: „Doamne”? Pentru că ei nu știu încă cine este Hristos.

Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! au strigat ei cu glas mare. Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar ducându-se ei, s-au curățat. Curățând altădată lepra, Domnul Si-a întins mâna și l-a atins pe leproș, spunând: Fii curățat! Si îndată s-a dus lepra de pe el (Luca 5,13). În împrejurarea de față însă, nu numai că nu S-a atins de leproși, dar nici măcar nu era aproape de ei, pentru că, ni se spune, stăteau de departe. Domnul, așadar, le-a vorbit de departe.

De ce i-a trimis Domnul la preoți? Pentru că era de datoria acestora să-i declare pe leproși necurați și să-i excludă dintre cei sănătoși, și de asemenea să-i declare pe cei vindecați curați, îngăduindu-le întoarcerea între ceilalți oameni (Levitic 13, 34-44). Domnul nu va schimba Legea, cu atât mai mult cu cât ea nu-i stingherește lucrarea, ci dimpotrivă, în împrejurarea de față o înlesnește, pentru că preoții vor vedea cu ochii lor și vor mărturisi că cei zece leproși cu adevărat s-au curățat. Auzind deci ce le spune Domnul și încotro îi trimite, cei zece leproși au ieșit din satul lor ca să facă ce li se ceruse. Dar, pe când mergeau, privindu-se iată că lepra dispăruse.

Se uitau unul la altul, și se încredințau ca s-au însănătoșit. Rănile și puroiul și duhoarea trecuseră fără urmă. Lepra care-i acoperise adineauri parcă nici n-ar fi fost.

Cine-ar putea să spună că minunea aceasta n-a fost mai mare decât o înviere din morți? La un singur cuvânt puternic, zece trupuri leproase, roase de boală, s-au făcut deodată sănătoase și curate. Cu cât te gân-

dești mai mult, cu atât îți dai seama că acest cuvânt n-ar fi putut să vină de la un muritor; că trebuie să fi fost rostit de Dumnezeu prin gură omenească. Rostit de limbă omenească, acest cuvânt a venit din adâncimile de unde a venit și cuvântul de poruncă întru zidirea lumii: Și a fost așa.

Sunt cuvinte și cuvinte. Sunt cuvinte curate, cuvinte fără păcat, care de aceea sunt puternice. Ele vin din Izvorul Începător al veșnicei iubiri, înaintea lor se deschid toate porțile creației. Lucruri, oameni, boli și duhuri li se supun. Si sunt frânturi de cuvinte, cuvinte tocite, ucise de păcat, care n-au mai multă putere decât suflarea vântului prin trestii; oricât de multe astfel de cuvinte moarte s-ar rosti, rămân ca bătaia fumului în porți de fier. Gândiți-vă dar ce mângâiere de nespuse să cunoaștem în ce Domn puternic și iubitor credem. Toate câte a vrut Domnul a făcut în cer și pe pământ (Psalm 134, 6). El este Domnul vieții, Dătătorul de legi al firii, Stăpân peste boală și Biruitor al morții.

Nu suntem creați de natura necuvântătoare, ci de El, Domnul Preaînțelept. Nu suntem robi ai legii firii, ci slujitori ai Dumnezeului Celui Viu, Iubitorul de oameni. Nu suntem jucăria întâmplării, ci fapte ale Celui ce a zidit și pe frații noștri mai mari, îngerii și arhanghelii și toate nemuritorile armiei cerești. De suntem în această viață, El știe de ce; dacă păcatul ne face leproși, El are cuvântul mai puternic decât lepra, fie trupească fie sufletească; dacă ne scufundăm, ne întinde mâna-I mântuitoare; dacă murim, ne așteaptă de partea cealaltă a mormântului.

Să ne întoarcem acum la Evanghelia care ne istorisește vindecarea leproșilor, și să privim zugrăvirea cea limpede a recunoștinței și nerecunoștinței.

Ce-au făcut leproșii, văzând că s-au curățat? Iată ce au făcut: dintre toți, doar unul singur s-a întors să-I mulțumească lui Hristos, pe când ceilalți și-au văzut de drum fără să le mai pese de Cel ce le-a făcut lor bine, de Mântuitorul lor.

Acest singur recunoscător, văzând că boala cea înfricoșată s-a luat de la dânsul, și-a tras sufletul scăpat prin minune din strânsoarea cloacei de șerpi veninoși și primul său gând a fost să mulțumească Celui ce l-a scos din stricăciunea sa cea nespuse. Si precum, doar cu puțin mai înainte, strigase cu buzele roase de lepră: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi, așa și acum și-a ridicat glasul și a strigat cu putere, din buze sănătoase și din rărunchi teferi, mulțumind lui Dumnezeu. Dar

nu numai atât, ci a alergat înapoi la Binefăcătorul său ca să-I mulțumească.

Când a ajuns la Hristos, a căzut în genunchi, în genunchii săi care acum nu mai erau tot o rană ci teferi și puternici, și I-a mulțumit. Trup plin de sănătate, inimă plină de bucurie și ochi plini de lacrimi! Iată omul întreg. Adineauri un morman de carne putredă iar acum iarăși om. Adineauri alungat dintre oameni, acum iarăși deopotrivă cu semenii săi. Adineauri trâmbiță răgușită care nu strigă decât: „Necurat! Necurat!”, acum trâmbiță limpede de mulțumire și slavă lui Dumnezeu.

Acest singur recunoscător nu era iudeu, ci samarinean. Samarinenii nu erau iudei, ci erau fie de sânge curat asirian, fie un amestec de stirpe asiriană și iudee, ieșiți anume din acei asiriani aduși odinioară de regele Salmanasar în părțile Siriei după ce strămutase mai întâi pe iudeii de acolo în Asiria (IV Regi 17, 3-6, 24). Iar faptul că acest om recunoscător era de sânge curat asirian se vede din aceea că Domnul a spus: este de alt neam.

Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întorcă și să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Vedeți cu câtă blândețe mustră Domnul nerecunoștința? Nu întreabă decât dacă s-au curățit toți, și de ce n-au venit și ceilalți nouă să mulțumească. Și nu pentru că n-ar fi știut, căci El știa încă mai înainte de a-i întâlni, că aceia se vor vindeca. A pus întrebarea ca pe cea mai ușoară dintre mustrări. Iar noi, cum ne ieșim din fire dacă, dând vreun bănuț unui amărât, acesta nu mulțumește destul! Dar închipuiți-vă numai ce-ar fi dacă, vindecând noi nouă bolnavi (să zicem că ne-ar sta în putință să facem acest lucru), aceștia n-ar veni să ne mulțumească!

Dumnezeu nu tună și fulgeră împotriva nerecunoscătorilor, nici nu îi blestemă, ci doar îi dojenește cu blândețe, întrebându-i pe cei ce I se închină: „Dar ceilalți copii ai Mei unde sunt? Unde sunt ceilalți? Unde sunt puternicii care cârmuiesc peste neamuri cu puterea Mea? Unde sunt bogații care s-au îmbogățit cu avuțiile Mele, unde biruitorii care au biruit prin mila Mea? Unde sunt cei ce se veselesc și înfloresc din izvorul Meu? Unde părinții ai căror fii cresc și sporesc din a Mea putere? Unde învățătorii căroră Eu le dau știință și înțelepciune? Unde bolnavii pe care i-am vindecat? Unde păcătoșii ale căror suflete le-am curățat de păcat ca de lepră? N-am dat Eu sănătate la mii

și mii, iar aici la rugăciune sunteți numai zeci? N-am dat lumina soarelui la milioane, iar de mulțumit Îmi mulțumiți numai o sută? N-am împodobit câmpiile cu roade și n-am înmulțit turmele voastre, și doar câțiva îngenuncheați slăvindu-Mă?

Vedeți, numai acesta, care este de alt neam, numai acest străin s-a întors să mulțumească. Dar e cineva străin de Hristos? N-a venit El să mântuiască pe toți oamenii, nu numai pe iudei? Iudeii se fălesc cu faptul că sunt aleșii lui Dumnezeu, că II cunosc pe Dumnezeu mai mult decât toate neamurile. Dar iată aici dovada întunericii din mintea lor și a învârtoșării din inima lor. Un păgân, un asirian, are mai multă minte și inimă decât cei ce se feresc a fi iudei. Din păcate, istoria se repetă astăzi, când unii necredincioși au mintea mai deschisă și inima mai mulțumitoare față de Dumnezeu decât mulți creștini. Mulți musulmani, budiști sau hinduși îi fac de rușine pe creștini cu ardoarea rugăciunilor și recunoștinței lor față de Dumnezeu.

Pilda se încheie cu cuvântul spus de Domnul samarineanului mulțumitor: **Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit. Vedeți cât de mare este smerenia și blândețea Mântuitorului.** Cum se bucură să cheme pe oameni la împreună-lucrarea cu Sine, vrând prin aceasta să ridice neamul omenesc cel căzut și înjosit. Mai presus de mândria și deșertăciunea omenească, El vrea să-Și împartă vrednicia cu alții.

Dar la ce le-a folosit credința? Ar fi putut, cu tot atâta credință, să strige la o mie de doctori faimoși ai lumii: „Ai milă de noi, vindecă-ne!” Ar fi fost în zadar. Iar dacă vreunul din acești mii de doctori pământeni i-ar fi vindecat, vă închipuiți oare că ar fi pus tămăduirea pe seama credinței lor și nu pe a iscusinței sale?

Căci doctorii cei muritori, dimpotrivă, obișnuiesc să-și aroge tot meritul leuirii unui bolnav, chiar dacă bolnavul și-a avut și el partea sa în cumpăna vindecării. Așa se poartă oamenii între dâșii. Dar cu totul altfel se poartă cu oamenii Mântuitorul Hristos. Hristos a încărcat o căruță cu grâne, iar leprosul a aruncat și el în căruță o boabă. Încărcătura de grâne a lui Hristos e puterea Sa dumnezeiască, iar bobul lepro-

sului este credința lui în Hristos. Hristos, adevăratul iubitor de oameni, nu disprețuiește mărunta boabă, ci dimpotrivă, îi dă întâietate față de întreaga-I încărcătură de grâne. El, așadar, nu spune: „Grânarul Meu are să te hrănească”. Nu spune: „Te-am vindecat”, ci: **Credința ta te-a mântuit. Câtă mărinimie în cuvântul acesta! Ce învățătură pentru noi toți! Si ce mustrare mândriei omenești!**

Să se apropie și să învețe de la Hristos, Domnul Cel Drept, toți cei care acoperă grăunțele de vrednicie al altuia ridicându-și în slăvi propria încărcătură. Aceștia nu-s mai puțin hoți și jefuitori decât bogatul care își înmulțește moșiile cu petecul de pământ al unui sărman. Să se apropie și să învețe de la Hristos, Domnul Cel Adevărat, toți comandanții care acoperă partea soldaților la victorie. Să se apropie și să învețe de la Hristos; Domnul Cel Smerit, toți cei care, îndeletnicindu-se cu negoțul și cu industria, trec sub tăcere meritele lucrătorilor, punând toată reușita pe seama râvnei, chibzuinței și norocului propriu. Să se apropie, în sfârșit, și să învețe de la Hristos, Domnul Cel Iubitor de oameni, tot neamul omenesc, cel care, în orbirea lui, se împăunează cu tot binele, cu toată știința, cu toată izbânda, ascunzând și uitând uriașa parte a lui Dumnezeu în toate. Să se apropie și să învețe cum Dumnezeu nu acoperă nici un grăunte de merit omenesc în uriașa încărcătura a vredniciei Sale, ci dimpotrivă, tăinuie partea Sa, arătând-o pe cea a omului.

O, de ne-am da noi creștinii seama de mulțimea și felurimea bolilor de care ne vindecă în fiecare zi Hristos! Degrabă atunci ne-am întoarce alegând către El, i-am cădea în genunchi și I-am mulțumi din clipa aceasta și până în ceasul morții, ceas care nu este de parte de niciunul din noi. A Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Treimea cea deoființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

**Sfantul Nicolae Velimirovici,
Zece trupuri leproase s-au facut deodata sanatoase**

Sfântul Nicolae Velimirovici, episcop de Ohrida și Jicea, Serbia (5 martie)

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

„Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?”

Spune o veche istorioară că odată s-au adunat la un ospăț toate virtuțile: bunătatea, milostenia, răbdarea, înfrânarea; și era o desfătare să le vezi cum se bucurau împreună, ca niște bune prietene ce erau. Numai două dintre ele se priveau ca niște străine, nu se văzuseră niciodată. Ele erau binefacerea și recunoștința. Povestirea ne arată cu pildă că aceste două virtuți se întâlnesc foarte rar, că binefacerea aproape totdeauna este lipsită de recunoștință. Acest lucru ne arată și pilda celor zece leproși din Evanghelia de astăzi.(...)

Mântuitorul nu cerea niciodată mulțumire pentru binefacerea Sale, ba adesea porunca celor tămăduiți de boala să nu spună nimănui minunea. Dar de data aceasta nici El nu a mai putut răbda:

„Oare nu zece s-au curățit, dar ceilalți unde sunt? Nu s-a găsit să dea slavă lui Dumnezeu decât acesta?”

A cerut de data aceasta și Domnul Hristos mulțumită, nu că ar fi avut nevoie de ea, ci pentru ca să ne învețe pe noi că recunoștința este o datorie și să ne arate că Lui îi place și răsplătește pe cei recunoscători.

Recunoștința este o datorie. Viața noastră este strâns legată de a altor oameni: de părinții, de rudeniile, de înaintașii, de generațiile care au trăit înaintea noastră și de la care am moștenit tot ceea ce avem: biserică, școală, tradiții, învățătură, credință. Noi nu am putea trăi fără alții și fără bunurile moștenite de la alții. Putem oare să nu fim recunoscători față de ei? Țara cinstește pe eroii ei, pe învățații, pe conducătorii, pe fiii ei vrednici; le ridică monumente, numele lor le dă localităților... Și pe bună dreptate, pentru că tot ceea ce avem și suntem noi, datorăm în cea mai mare parte altora. De aceea, recunoștința este o datorie: e cuviincios, e cinstit, e uman să recunoaștem acest lucru. De aceea suntem datori cu multă recunoștință față de toți cei ce s-au ostenit în vreun fel la formarea și creșterea noastră. Mai întâi părinților, care ne-au născut, ne-au crescut și au purtat grijă de creșterea noastră. Pe urmă învățătorilor noștri: preotului, care ne-a născut duhovnicește și poartă grijă de mântuirea noastră; profesorilor, care ne-au ajutat să ne facem un rost în viață și tuturor binefăcătorilor noștri.

Dar odată cu cetățeni ai Țării, noi suntem și fii ai Bisericii. Purtăm numele unui sfânt, care mijlocește

la Dumnezeu pentru noi și am primit o mare zestre duhovnicească de la înaintașii noștri: Sfintele slujbe, cărțile de învățătură sufletească pe care Sfinții Părinți ai Bisericii ni le-au agonisit cu multă osteneală și cu preț adesea de sânge, și pe care noi le folosim de-a gata și ne mântuim cu ajutorul lor. Oare putem fi noi nepăsători față de acești mari binefăcători ai noștri, care sunt Sfinții? De aceea, Sfânta Biserică zilnic ne pune înaintea pomenirea lor și ne îndeamnă să-i cinștim cu cântări de laudă și rugăciuni de mulțumire, ca unii care de mari daruri ne-am învrednicit și ne învrednicim de-a pururi a primi de la dâșii.

Dar ce vorbesc de sfinți? Ei au fost oameni ca și noi. Cine însă ne-a dat viața, căci puteam să nu fi existat niciodată? Cine ne-a dat sănătatea și toate bunătățile lumii în care trăim? De aceea, cea mai mare mulțumire se cuvine în primul rând să o aducem lui Dumnezeu, dătătorul tuturor bunătăților. Marele Părinte al Bisericii, Sfântul Vasile cel Mare, nedumerindu-se ce am putea noi răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă, înșiră astfel mulțimea bunătăților revărsate de Dumnezeu asupra noastră:

„Dintru neființă ne-a adus, cu cuvânt ne-a cinstit, ne-a dat hrană din pământ, ne-a dat dobitoacele spre slujire, pentru noi a făcut ploile, pentru noi soarele, plaiul și câmpia pentru noi s-a împodobit; pentru noi curg râurile, pentru noi izvoarele; marea și bogățiile cele din pământ, desfătările cele din toate părțile, toată zidirea și toate bogățiile ei pentru noi s-au făcut. Dar de ce să pomenesc numai pe cele mici? Pentru noi Dumnezeu a petrecut între oameni; pentru trupul cel stricat, Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi, către cei robiți a venit izbăvitor, pentru cei ce ședeau într-un întuneric a venit soarele dreptății; pe Cruce S-a ridicat Cel fără patimă; la moarte s-a adus Viața, la iad Lumina, învierea pentru cei căzuți; Duhul înfierii, împărăția Cerurilor, făgăduințele cununilor și toate celelalte, care nu este cu lesnire a le număra. Deci ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?” (Psalmul 115, 3).(…)

Bine, poate va zice cineva, mulțumesc lui Dumnezeu pentru sănătate, pentru cutare binefacere primită; dar când sunt bolnav, când mi-a murit cineva din casă, când mi-a mâncat lupul o vită, atunci cum să mulțumesc? Înțelegerea este îngustă, necreștinească,

nedeplină. Când ești bolnav și doctorul îți dă o doctorie amară sau îți face o operație dureroasă, oare nu-i mulțumești după ce te-ai făcut sănătos? Ba, de multe ori îi plătești și foarte scump.

Dumnezeu totdeauna, mai mult decât noi înșine, ne voiește fericirea și mântuirea noastră. Dar fiindcă noi cu greu ascultăm cuvântul lui părintesc, El trebuie să folosească uneori, precum zice Psalmistul, toiagul și varga, ca măcar cu sila să ne facă binele pe care noi îl refuzăm. Neconținut Dumnezeu își revarsă bunătatea Sa peste noi, neconținut ne cheamă, ne îndeamnă, ne dăruiește tot binele și fără de El nu putem face nimic; de aceea și recunoștința noastră față de El trebuie să fie, cum spune Apostolul: totdeauna și pentru toate.(...)

Dar oare Dumnezeu are trebuință de mulțumirea și recunoștința noastră? Se-nțelege că nu. „Tu ești Dumnezeu și bunătățile mele nu-Ți trebuiesc“, zice pe dreptate Psalmistul. Oare nu Dumnezeu le-a făcut pe toate și nu toate sunt ale Lui, pentru ce ar mai avea El nevoie de ceva din partea noastră? Mulțumire și recunoștință nu-I trebuie lui Dumnezeu, dar prin ele noi ne arătăm buna așezare a sufletului nostru și pe aceasta o voiește Dumnezeu. De aceea primește

Părintele Petroniu Tănase (1914 - 2011)

cu dragoste și răsplătește recunoștința ce I se aduce. Sfânta Scriptură ne dă mulțime de pilde în această privință.(...)

Deci, dacă recunoștința este o datorie, dacă ea este o mare faptă bună și bineplăcută lui Dumnezeu, Care o răsplătește cu prisosință, apoi nu este nici o faptă mai urâtă decât nerecunoștința. Omul nerecunoscător este mai jos și decât animalele, pentru că animalele știm cu toții își arată recunoștința față de binefăcătorul lor. Poporul iudeu, popor ales de Dumnezeu pentru o înaltă slujire, a căzut din această mare cinste tocmai din pricina nerecunoștinței.

Am văzut într-o biserică din Ierusalim o icoană a Sfințelor Patimi ale Domnului Hristos. Slugile arhierilor lovesc cu pumnii în obrazul Domnului, iar El Se pleacă, parcă ferindu-Se de lovituri. Nu-i vine să creadă parcă ceea ce se întâmplă.

„Poporul Meu, ce am făcut Eu ție și cu ce îmi răsplătești? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe morții voștri i-am înviat... Cum se poate o astfel de nerecunoștință!”

Dar oare noi, Israilul cel nou, creștinii, suntem mai recunoscători decât poporul evreu? Să vedem!

Iată, ne aflăm în locul cel sfânt, în Biserică, acasă la Domnul, Care ne-a chemat la ospățul Său de Taină. Am venit la El în vizită ca să-I adresăm cuvinte de mulțumire, de recunoștință, pentru că atâtea binefaceri am primit de la El. Dar cât de searbede, cât de absente și fără evlavie sunt vorbele și simțirile noastre! Stăm lângă El și privirile noastre rătăcesc cine știe unde; ne aflăm în jurul tronului Lui, dar noi dialogăm între noi despre lucruri așa de străine de Locul cel sfânt!... Și Domnul Se uită la noi cu mâhnire și nedumerire. Parcă nu-I vine să creadă. Cum se poate? Nici o privire iubitoare și recunoscătoare de la cei ce șed la Cina Mea, cărora Mă dau zilnic mâncare și băutură către viața veșnică? Iată suntem creștini, purtăm numele lui Hristos, ne lăudăm cu El și cu Evanghelia Lui și profităm din plin de această deosebită cinste; ne adunăm în biserici și mănăstiri în Numele Lui, pentru dragostea Lui. Domnul ne-a iubit fără măsură, până să-Și dea și viața pentru noi și pentru toate acestea nu ne cere decât să avem dragoste între noi:

„După aceasta vă vor cunoaște oamenii că sunteți ucenicii Mei...”

Și totuși, câtă lipsă de dragoste, câtă dușmănie, câtă ură se află între noi creștinii...„Cum e posibil?”, se întreabă Domnul cu mâhnire și nedumerire. Astfel,

prin tot ceea ce facem noi în viața noastră păcătoasă, între noi, în Casa Domnului, lovim cu pumnii nerecunoștinței în sfântul și dumnezeiescul obraz al Domnului Hristos, Care ne privește cu adâncă mâhnire, cu nespusă nedumerire. Parcă nu-i vine să creadă. Cum este cu puțință?!...

Recunoștința este o mare faptă bună. Însă ea nu stă numai în cuvinte de recunoștință, ci trebuie arătată prin fapte.

Față de oameni, aducându-ne aminte de binefacerile primite și ajutând la nevoie pe binefăcătorii noștri. Mai ales copiii să se grijească de părinți la bătrânețe și la boală, iar când trec din viață să le facă rânduiele creștinești după datină. Dar cu câtă strângere de inimă trebuie să pomenim acest lucru, când vedem în toate zilele atâta nerecunoștința, atâția părinți bătrâni și bolnavi și neputincioși, uitați de copiii lor!

Față de Dumnezeu, oare mai este nevoie să o spun, când Biserica ne pune la îndemână atâta comoară de rugăciune? Rugăciunile de seară și de dimineață; rugăciunile înainte și după masă, la începutul și la sfârșitul lucrului și în toate împrejurările vieții, ca să

aducem mulțumire și recunoștință Binefăcătorului a toate. Dar nu numai atât. Trebuie să ne arătăm mulțumirea și recunoștința și prin faptele creștinești de milostenie, de bunătate și dragoste față de aproapele; prin faptele bune față de noi înșine, adică prin curățenia și sfințenia vieții, prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, prin participarea la sfintele slujbe din Casa Domnului cu credință, cu dragoste și cu adâncă evlavie și mai ales prin pregătirea și apropierea cu vrednicie de Sfintele lui Hristos Taine, la Sfânta Liturghie, care este cea mai mare jertfa de mulțumire și de recunoștință adusă de om lui Dumnezeu. Și așa în tot ceea ce facem, să nu uităm niciodată îndemnul apostolesc: „Pentru toate mulțumiți, totdeauna mulțumiți!” Aceasta este voia Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine cinstea, mulțumirea și recunoștința în vecii vecilor. Amin.

Parintele Petroniu de la Prodrumu,
Omilie la Cei zece leproși,
Editura Bizantina, Bucuresti, 2015

GÂNDUL ZILEI

„Pentru toate mulțumiți, totdeauna mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu întru Iisus Hristos spre voi”

1 TESALONICENI 5, 18

